

Warszawa, dnia 15 lutego 2023 r.

Sygn. akt. KR II R 17/18

DECYZJA Nr KR II R 17/18

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Jan Mosiński, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński,

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2023 r. na posiedzeniu niejawnym,

sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 sierpnia 2014 r., nr 369/GK/DW/2014, dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Chmielnej 48 hip. nr 1423,

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez Prezydenta m.st. Warszawy, Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę Mazowieckiego, M

M _ _ _ _ _ Ł _ _ _ _ _ A _ _ _ _ _ S _ _ _ _ _ ; B _ _ _ _ _ K _ _ _ _ _ , E _ _ _ _ _ G _ _ _ _ _ , M _ _ _ _ _
W _ _ _ _ _ P _ _ _ _ _ K _ _ _ _ _ M _ _ _ _ _ K _ _ _ _ _ , L _ _ _ _ _ W _ _ _ _ _ ,
następców prawnych zmarłej J _ _ _ _ _ K _ _ _ _ _ , następców prawnych zmarłego S _ _ _ _ _

N _ _ _ _ _ Prokuratora Regionalnego w Warszawie,

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych, dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w zw. z art. 156 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000; dalej: k.p.a.), w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.,

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 sierpnia 2014 r., nr 369/GK/DW/2014 w całości.

UZASADNIENIE

I. Postępowanie rozpoznawcze prowadzone przed Komisją

Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających, Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, postanowieniem z dnia 7 maja 2018 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 sierpnia 2014 r., nr 369/GK/DW/2014, dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Chmielnej 48, stanowiącej działkę ewidencyjną nr 23/96, obręb 5-03-09.

Postanowieniem Komisji z dnia 7 maja 2018 r., na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy, zawiadomiono właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Zawiadomieniem z dnia 7 maja 2018 r. Przewodniczący Komisji zawiadomił strony postępowania o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Powyższe postanowienia i zawiadomienia zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 18 maja 2018 r.

Postanowieniem z dnia 7 maja 2018 r. zabezpieczono postępowanie rozpoznawcze poprzez nakazanie wpisu - w księdze wieczystej nr _____ prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie - ostrzeżenia o toczącym się postępowaniu rozpoznawczym przed Komisją oraz poprzez ustanowienie zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości, opisanej w ewidencji gruntów jako działka ewid. nr 23/96. Postanowienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 21 maja 2018 r.

Zawiadomieniem z dnia 7 maja 2018 r., doręczonym w dniu 22 maja 2018 r., Przewodniczący Komisji zawiadomił Prezydenta m.st. Warszawy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Zawiadomieniem z dnia 12 czerwca 2018 r. Przewodniczący Komisji zawiadomił Prokuratora Regionalnego w Warszawie o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego. Zawiadomienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 14 czerwca 2018 r.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2018 r., doręczonym w dniu 9 listopada 2018 r., Komisja zwróciła się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiotowej sprawie.

Zawiadomieniami poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 lipca 2018 r., z dnia 5 września 2018 r., z dnia 9 listopada 2018 r., z dnia 10 stycznia 2019 r., z dnia 12 marca 2019 r. i z dnia 9 maja 2019 r. wyznaczano nowe terminy załatwienia sprawy, z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu.

Pismem z dnia 12 kwietnia 2019 r., w wykonaniu postanowienia Komisji z dnia 7 maja 2018 r., Zastępca Przewodniczącego Komisji zawiadomił Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę Mazowieckiego o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 sierpnia 2014 r., nr 369/GK/DW/2014 w trybie art. 16 ust. 2, ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Zawiadomienie strony o wszczęciu postępowania zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 12 kwietnia 2019 r.

Zawiadomieniem z dnia 12 lipca 2019 r. Komisja na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy zawiadomiła o zakończeniu postępowania dowodowego oraz możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 12 lipca 2019 r.

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2019 r. Komisja zawiesiła postępowanie rozpoznawcze z uwagi na toczące się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, pod sygn. akt I Ns [redacted], postępowanie ze skargi Prokuratora Regionalnego w Warszawie w sprawie o wznowienie postępowania, zakończone prawomocnym postanowieniem tego Sądu z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt I Ns [redacted], w którym stwierdzono, że spadek po K [redacted] Z. [redacted] nabył w całości [redacted]. Postanowienie Komisji w przedmiocie zawieszenia postępowania zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 22 sierpnia 2019 r.

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2022 r. Komisja z urzędu podjęła zawieszona postępowanie rozpoznawcze. Postanowienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 7 grudnia 2022 r.

Zawiadomieniem z dnia 19 stycznia 2023 r. Komisja na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 oraz art. 16 ust. 3 i 4 ustawy zawiadomiła o zakończeniu postępowania

dowodowego oraz możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 23 stycznia 2023 r.

Zawiadomieniem z dnia 19 stycznia 2023 r. wyznaczono nowy termin załatwienia sprawy, do dnia 28 lutego 2023 r., z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu. Zawiadomienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 24 stycznia 2023 r.

Stanowisko w sprawie wyraziła Społeczna Rada. W opinii nr 45/2019 z dnia 2 sierpnia 2019 r. wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 369/GK/DW/2014 z dnia 28 sierpnia 2014 r. wskazując, że została wydana z rażącym naruszeniem prawa oraz generuje skutki rażąco nie dające się pogodzić z interesem społecznym. Społeczna Rada wskazała, że wniosek dekretowy nie wpłynął w obowiązującym terminie oraz brak jest potwierdzenia opłaty od wniosku, która była pobierana w wysokości 3 tys. złotych. Społeczna Rada zwróciła również uwagę, że z akt sprawy wynika, że istnieją dwa dokumenty dotyczące dziedziczenia po jednej z właścicielek, K..... Z: z domu N:

W opinii nr 17/2023 z dnia 3 lutego 2023 r. Społeczna Rada podtrzymała stanowisko przedstawione w opinii nr 45/2019 z dnia 2 sierpnia 2019 r. oraz wniosła o uwzględnienie w tej sprawie postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2022 r., sygn. akt VI Ns . Wskazała, że organ nieprawidłowo ustalił strony postępowania reprivatyzacyjnego, zaś w obrocie prawnym pozostało postanowienie z dnia 3 lutego 1948 r. Sądu Grodzkiego w Warszawie, sygn. akt VII Sp , które stwierdza, że spadek K..... Z nabyli siostra J K. z N i bratanek S N . Społeczna Rada podkreśliła również, że przedmiotową Decyzją Prezydent m. st. Warszawy dokonał nieuprawnionej reprivatyzacji gruntu pełniącego funkcje publiczne, w konsekwencji czego zaistniała w tej sprawie nieusuwalna kolizja prywatnych interesów beneficjentów Decyzji z interesem publicznym, który był i jest realizowany na gruntach wchodzących w skład Placu Defilad.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1.Opis nieruchomości

Nieruchomość warszawska położona przy ul. Chmielnej 48 hip. nr 1423 (obecnie Plac Defilad) obejmuje aktualnie niezabudowaną działkę ewid. nr 23/96 w obrębie 5-03-09 o pow. 787 m², dla której założona jest księga wieczysta nr 1423/1423/2014/1. W dziale I-Sp wskazanej księgi ujawniono termin oddania gruntu w użytkowanie wieczyste przedmiotowej nieruchomości przeznaczonej na cele zgodne z planem zagospodarowania przestrzennego z zastrzeżeniem, że użytkownicy wieczystości korzystając z nieruchomości muszą przestrzegać również postanowień par. 8 lit. d umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste stanowiącej podstawę wpisu. W dziale III tej księgi wpisano nieodpłatne i ustanowione na czas nieokreślony prawo użytkowania na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy, w związku z budową i istnieniem tunelu metra, polegające na prawie do wstępu na nieruchomość w celu budowy, wyłącznego użytkowania i rozporządzania urządzeniami metra, jak i pobierania z nich pożytków, dostępu do wybudowanych urządzeń w celu ich utrzymania, konserwacji, remontów, modernizacji oraz usuwania awarii i zagrożeń w korzystaniu, dokonywania napraw, przebudowy i rozbudowy tunelu metra, obciążającego udziały beneficjentów Decyzji w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości.

Ostateczną decyzją nr 17/2014 z dnia 24 kwietnia 2014 r. Prezydent m.st. Warszawy zatwierdził podział nieruchomości położonej w Warszawie przy Placu Defilad opisanej jako działka ewidencyjna nr 23/70 z obrębu 5-03-09 na działki: nr 23/95 o pow. 6504 m², nr 23/96 o pow. 787 m² oraz nr 23/97 o pow. 9742 m², pod warunkiem zapewnienia projektowanej działce nr 23/96 w obrębie 5-03-09 dostępu do drogi publicznej.

Przedmiotowa nieruchomość była przed wojną zabudowana. W wyniku działań wojennych znajdujące się na niej 3 budynki (front 1 o pow. 345 m², oficyna lewa o pow. 76 m² i front 2 o pow. 176 m²) zostały spalone i nie nadawały się do odbudowy. Ze sporządzonej dnia 24 września 1948 r. rejestracji nieruchomości i opisu budynków wynika, że zostały one zaszeregowane do VII kategorii zniszczeń, a oceniając stan techniczny budynków wskazano: „sterczące ruiny i gruz”. W roku 1953 dokonano rozbiórki pozostałych ruin dla celów otoczenia Pałacu Kultury i Nauki. Obecnie znajduje się tam płyta Placu Defilad.

2.Plan zagospodarowania przestrzennego

Nieruchomość ta znajduje się na obszarze, dla którego zarówno w dacie wydania weryfikowanej Decyzji, jak i aktualnie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie PKiN- uchwała nr XCIV/2749/2010 z dnia 9 listopada 2010 r. (zwany dalej Planem z dnia 9 listopada 2010 r.). Jak wynika z rysunku planu stanowiącego załącznik

nr 1 do Planu z dnia 9 listopada 2010 r. (zwany dalej Załącznikiem nr 1), działka ew. nr 23/96 położona jest na terenie usług, oznaczonym symbolem 10.U/UK. Jako przeznaczenie podstawowe tego terenu wskazano usługi z zakresu handlu, administracji i biur, gastronomii, finansów i bankowości, wystawiennictwa i kultury. Jako przeznaczenie uzupełniające wskazano parking podziemny (§ 25 ust. 1 pkt 1 i 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

W ramach przepisów ogólnych Planu z dnia 9 listopada 2010 r. ustalono ochronę i kształtowanie ładu przestrzennego m.in.:

-w zakresie kompozycji funkcjonalno-przestrzennej poprzez realizację zabudowy wokół budynku PKiN od strony ul. Marszałkowskiej, Al. Jerozolimskich i ul. E. Plater, jako uzupełnienie tkanki miejskiej ścisłego centrum oraz przeznaczenie jej pod funkcje centrotwórcze - zgodnie z przepisami szczegółowymi m.in. dla terenu 10.U/UK (§ 5 ust. 1 pkt 1 lit. b Planu z dnia 9 listopada 2010 r.),

-w zakresie kształtowania zabudowy poprzez ukształtowanie zabudowy wzdłuż Aleji Jerozolimskich 2.KD-Z i ul. Marszałkowskiej 1.KD-Z w formie pierzei ulicznych, nawiązujących wysokością do wysokości istniejących budynków tworzących przeciwległe pierzeje - zgodnie z rysunkiem planu i przepisami szczegółowymi m.in. dla terenu 10.U/UK (§ 5 ust. 1 pkt 2 lit. c Planu z dnia 9 listopada 2010 r.),

-w zakresie zagospodarowania terenu poprzez zaspokojenie potrzeb parkingowych przy uwzględnieniu ograniczeń w dostępności centrum miasta dla samochodów osobowych - zgodnie z przepisami szczegółowymi dla terenów (§ 5 ust. 1 pkt 3 lit. c Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Stwierdzono, że przestrzeniami publicznymi na obszarze planu są m.in. ogólnie udostępniona przestrzeń otwarta na terenie przeznaczonym pod zabudowę, oznaczona symbolem 10.U/UK (§ 9 ust. 1 pkt 7 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.). W obrębie wymienionym m.in. w § 9 ust. 1 pkt 7 m.in. nakazano: rozgraniczenie ruchu kołowego i pieszego oraz dostosowanie do potrzeb osób niepełnosprawnych powierzchni i urządzeń przeznaczonych dla ruchu pieszego (§ 9 ust. 2 pkt 1 i 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Ustalono zasady tymczasowego zagospodarowania terenu i wskazano, że do czasu realizacji zagospodarowania zgodnego z ustalonym w planie dopuszcza się na terenach 7.UK, 8.KPd, 9.KPp i 10.U/UK lokalizację tymczasowych obiektów, nie związanych trwale z gruntem, na potrzeby organizacji imprez masowych, wystaw i targów - za każdym razem na czas nie dłuższy niż 30 dni, z wyjątkiem zagospodarowania związanego z Euro 2012, o którym mowa w ust. 6. (§ 14 ust. 1 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Oдноśnie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu ustalono minimalną powierzchnię działki budowlanej wynoszącą 0,50 ha i ustalono realizację zabudowy w formie dwóch budynków usytuowanych w ostrej granicy, przy czym dla budynku powstającego jako drugi nakazano nawiązanie do pierwszego w zakresie kompozycji elewacji (§ 25 ust. 2 pkt 1 i 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

W zakresie realizacji parkingów: a) zakazano realizacji parkingów w formie garaży nadziemnych, b) dopuszczono realizację maksymalnie trzech kondygnacji parkingów podziemnych, c) ustalono zachowanie z możliwością przebudowy istniejącego parkingu podziemnego nad stacją metra „Centrum”, d) dopuszczono realizację przejazdów między parkingami wymienionymi w lit. a i w lit. c oraz parkingiem pod placem miejskim 9.KPp (§25 ust. 2 pkt 4 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Ustalono następujące wskaźniki zabudów i zagospodarowania terenu: a) wskaźnik minimalnej powierzchni biologicznie czynnej, wynoszący 0%, b) wskaźnik maksymalnej intensywności zabudowy, wynoszący 6, c) wysokość zabudowy wynosząca: - minimum 24 m, - maksimum 26 m, c) wysokość zabudowy dla zwyzki wynoszącą maksimum 36 m (§ 25 ust. 2 pkt 5 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Ustalono przebiegi linii zabudowy zgodnie z rysunkiem planu: a) obowiązujących, b) nieprzekraczalnych, c) nieprzekraczalnych dla parterów budynków, d) nieprzekraczalnych dla zwyzki zabudowy (§ 25 ust. 2 pkt 6 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Nadto zakazano realizacji ogrodzeń (§ 25 ust. 2 pkt 9 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Z Załącznika nr 1 wynika, że przewidywany parking ma obejmować całą strefę oznaczoną symbolem 10.U/UK.

W Załączniku nr 3 do uchwały nr XCIV/2749/2010 z dnia 9 listopada 2010 r. określono natomiast sposób realizacji inwestycji zapisanych w miejscowym planie Zagospodarowania przestrzennego w rejonie PKiN w Warszawie z zakresu infrastruktury technicznej i innych, które należą do zadań własnych m.st. Warszawy i wskazano, że projekt MPZP w rejonie Pałacu Kultury i Nauki w Warszawie zakłada daleko idące przekształcenia w strukturze przestrzeni publicznych tego obszaru: placach, ciągach pieszych, ulicach lokalnych i dojazdowych. Zakłada się, że niemal cała powierzchnia terenu ograniczona ulicami Świętokrzyską, Marszałkowską, Alejami Jerozolimskimi i Emilii Plater, poza budynkiem Pałacu Kultury i Nauki oraz Parkiem Świętokrzyskim ulegnie przekształceniu. Podkreślono ponadto, że inwestycje z zakresu infrastruktury technicznej mogą być realizowane przez miejskie jednostki organizacyjne, właściwe w sprawach przygotowania i realizacji inwestycji takie jak:

-Zarząd Miejskich Inwestycji Drogowych; Stołeczny Zarząd Rozbudowy Miasta; Zarząd Terenów Publicznych; Zarząd Oczyszczania Miasta.

3. Pierwotni właściciele nieruchomości

Z zaświadczenia Sądu Grodzkiego w Warszawie-Oddział Ksiąg Wieczystych z dnia 2 grudnia 1948 r. nr 275/48/II wynika, że tytuł własności nieruchomości warszawskiej nr 1423, uregulowanej w księdze wieczystej nr 476, położonej przy ul. Chmielnej N48 stanowiącej parcelę zabudowaną, uregulowany był na imię:

- I K K co do 1/12 części,
- J R K co do 1/12 części,
- B K co do 1/12 części,
- M Z co do 1/12 części,
- J M Z co do 1/12 części,
- J Z co do 1/12 części,
- I A Z co do 1/4 części,
- K Z co do 1/4 części.

4. Nastęstwo prawne po dawnych właścicielach nieruchomości

W akcie poświadczenia dziedziczenia z dnia 11 lutego 2011 r. Rep A Nr 1126/2011 stwierdzono, że spadek po I K G, córce R i K zmarłej w dniu 5 lutego 2011 r. w Łomiankach, na podstawie ustawy nabyły w całości: córka E M G w udziale wynoszącym 1/2 część i córka M M W w udziale wynoszącym 1/2 część.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 10 lutego 1997 r., sygn. akt I Ns 27/97 orzeczono, że spadek po J R K, synu R i K, zmarłym dnia 16 lutego 1990 r., ostatnio stale zamieszkałym w Warszawie, na podstawie ustawy nabyli jego żona M K z domu M i synowie P G K i M S K po 1/3 części spadku każde z nich.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi w Warszawie z dnia 15 czerwca 1993 r., sygn. akt I Ns 350/92 orzeczono, że spadek po J Z, zmarłym w dniu 9 maja 1946 r. w Oświęcimiu, ostatnio stale zamieszkałym w Warszawie, na podstawie ustawy nabyły matka M Z oraz siostra J S po 1/2 części każda z nich.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi w Warszawie z dnia 15 czerwca 1993 r., sygn. akt I Ns 350/92 orzeczono, że spadek po M Z, zmarłej

w dniu 17 sierpnia 1980 r. w Olsztynie, ostatnio zamieszkałej w Warszawie, na podstawie ustawy nabyła córka J S. w całości.

W akcie poświadczenia dziedziczenia z dnia 21 lutego 2017 r. Rep A Nr 444/2017 stwierdzono, że spadek po E J S., synu J i J., zmarłym dnia 12 lutego 2017 r. w Warszawie, na podstawie testamentu własnoręcznego z dnia 10 maja 2016 r. nabyła wprost A M S. w całości.

Postanowieniem Sądu Grodzkiego w Warszawie z dnia 8 maja 1948 r., sygn. VII Sp 302/48 stwierdzono prawa H M Z, córki L A i M z G, urodzonej dnia 4 września 1928 r. w Warszawie do całości spadku po jej ojcu L A Z synu W i A z M., zmarłym w dniu 24 kwietnia 1945 r.

Umową darowizny z dnia 15 grudnia 2008 r. Rep. A Nr 25454 E J S w imieniu matki – J M S z d. Z i darował na swoją rzecz całe przysługujące J S udziały wynoszące po ¼ części w prawach wynikających z Dekretu do nieruchomości opisanej w księdze hipotecznej pod nazwą „Nieruchomość w Warszawie oznaczona Nr 1423 A” – do ¼ części, obejmujących prawa i roszczenia o ustanowienie użytkowania wieczystego gruntu.

Przebieg postępowań spadkowych po zmarłej K. Z

K. Z, nazwisko rodowe N, była córką J N i N z domu R. Urodziła się 1 stycznia 1878 r. w Warszawie, a zmarła 24 października 1944 r. w Mogilanach w województwie krakowskim. Akt zgonu na tę okoliczność sporządzono 26 października 1944 r. W akcie zejścia wskazano, że zmarła w wyniku choroby, a przed ewakuacją zamieszkiwała stale w Warszawie przy ul. Chmielnej 48. Była współwłaścicielką nieruchomości nr hip. 1423 i 1423-a w Warszawie. Miała 4 rodzeństwa: brata H, który zmarł jeszcze przed wojną 17 lutego 1933 r. i pozostawił po sobie syna S N, brata K, który zmarł w czasie okupacji jako bezdzietny kawaler 5 września 1941 r., brata M, który również zmarł w czasie okupacji jako bezdzietny wdowiec, oraz siostrę J. Mąż K. Z. zmarł w czasie wojny. Siostra K. Z., J K. (wcześniej W), wniosła o stwierdzenie swoich praw do spadku po K. Z. podaniem z dnia 24 kwietnia 1947 r.

Postanowieniem Sądu Grodzkiego w Warszawie z dnia 3 lutego 1948 r., sygn. VII Sp 96/47 stwierdzono prawa do spadku po K. Z. córce J N zmarłej 24 października 1944 r. w Mogilanach na rzecz J z N K

córki J i N oraz S N syna H i S - w częściach między nimi równych.

S N zmarł przed wydaniem ww. postanowienia, 5 lipca 1945 r. J. K zmarła 31 stycznia 1950 r. jako wdowa w wieku 69 lat.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. akt I Ns 101/10 w sprawie z wniosku B K o stwierdzenie zgonu K Z, stwierdzono zgon K Z, z domu N, córki J i N, urodzonej w 1878 roku w Warszawie, ostatnio zamieszkałej w Warszawie – w dniu 31 grudnia 1946 r.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt I Ns 924/10 w sprawie z wniosku B K z udziałem Skarbu Państwa – Prezydenta m.st. Warszawy orzeczono, że spadek po K Z zd. N, zmarłej w dniu 31 grudnia 1946 r. w Warszawie, ostatnio zamieszkałej w Warszawie, na podstawie ustawy nabył w całości Skarb Państwa.

W skardze z dnia 28 stycznia 2019 r. Prokurator Regionalny w Warszawie zaskarżył postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie I Ns 924/10 wobec wykrycia prawomocnego orzeczenia dotyczącego tego samego stosunku prawnego – postanowienia Sądu Grodzkiego w Warszawie z dnia 3 lutego 1948 r. o sygnaturze VII Sp 96/47 - i na tej podstawie Prokurator wniósł o wznowienie postępowania Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny o sygnaturze I Ns 924/10 oraz o uchylenie ww. postanowienia z dnia 29 marca 2012 r., jak też o odrzucenie wniosku B K o stwierdzenie nabycia spadku po K Z

W skardze z dnia 29 stycznia 2019 r. Prokurator Regionalny w Warszawie zaskarżył postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny z dnia 22 lipca 2010 r. w sprawie I Ns 101/10 wobec wykrycia okoliczności faktycznej, która mogła mieć wpływ na wynik sprawy w postaci śmierci K Z w dniu 24 października 1944 r. w Mogilanach, co zostało potwierdzone wyciągiem z księgi zmarłych Urzędu Parafialnego w Mogilanach z t. V, str. 191, n. 13 z dnia 27 października 1944 r. – i na tej podstawie Prokurator wniósł o wznowienie postępowania Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny o sygnaturze I Ns 101/10 oraz o uchylenie ww. postanowienia z dnia 22 lipca 2010 r., jak też o oddalenie wniosku B K o uznanie za zmarłą K Z

Postanowieniem z dnia 27 września 2019 r., sygn. akt VI Ns 57/19 Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie zmienił postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. akt I Ns 101/10 w ten sposób, że oddalił wniosek B [imię] K [nazwisko], o uznanie za zmarłą K [imię] Z [nazwisko].

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2022 r., sygn. akt VI Ns 291/21 w sprawie z wniosku Prokuratora Regionalnego w Warszawie z udziałem Skarbu Państwa-Prezydenta m.st. Warszawy oraz B [imię] K [nazwisko], na skutek wznowienia postępowania uchylono prawomocne postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt I Ns 924/10 o stwierdzeniu nabycia spadku po K [imię] Z [nazwisko] z domu N [imię] oraz odrzucono wniosek B [imię] K [nazwisko], o stwierdzenie nabycia spadku. Postanowienie to uprawomocniło się dnia 11 czerwca 2022 r.

5. Postępowanie dekretowe

Przedmiotowa nieruchomość została objęta działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy. Dnia 21 listopada 1945 r., tj. z dniem wejścia w życie dekretu, nieruchomości warszawskie, w tym grunt przedmiotowej nieruchomości, na podstawie art. 1 dekretu przeszły na własność gminy m.st. Warszawy.

W dniu 22 września 1947 r. miały miejsce oględziny gruntu, budynków, instalacji i urządzeń znajdujących się na działce położonej przy ul. Chmielnej 48. W protokole oględzin wskazano, że dotychczasowymi właścicielami gruntu położonego przy ul. Chmielnej 48, nr hip. 1423 byli M [imię] Z [nazwisko], J [imię] M [nazwisko] Z [nazwisko], J [imię] Z [nazwisko] K [nazwisko] K [nazwisko], L [imię] A [nazwisko] Z [nazwisko] i W [imię] Z [nazwisko].

W ogłoszeniu z dnia 4 listopada 1947 r. zamieszczonym w Dzienniku Urzędowym Nr 23 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy wskazano, że na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 7 kwietnia 1946 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie obejmowania w posiadanie gruntów przez Gminę m.st. Warszawy – dokonane zostały w dniu 22 września 1947 r. oględziny gruntów poł. m.in. przy ul. Chmielnej 48 oznaczonych nr hipotecznymi 1423 stanowiących dotychczas własność wg posiadanych dokumentów M [imię] Z [nazwisko], J [imię] M [nazwisko] Z [nazwisko], J [imię] Z [nazwisko], K [nazwisko] L [imię] A [nazwisko] Z [nazwisko] i W [imię] Z [nazwisko].

Gmina m.st. Warszawy objęła przedmiotowy grunt w posiadanie w trybie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 27 stycznia 1948 r. w sprawie obejmowania gruntów

w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawy (Dz.U. nr 6 poz. 43) w dniu 16 sierpnia 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 20 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy. Termin składania wniosku mijał 16 lutego 1949 r.

W aktach własnościowych nieruchomości zatytułowanych jako „Chmielna 48 hip. 1423” znajduje się dokument stanowiący wniosek J. K. i I. K. , małoletniej B. K. , działającej przez swojego ojca R. K. , H. Z. , J. K. , J. M. Z. i M. Z. o „zawarcie z nimi kontraktu dzierżawy wieczystej na posesję położoną w Warszawie przy ul. Chmielnej 48 Kw nr 476 dawny nr hip. 1423”, na którym brak daty. We wniosku tym ww. wniesli o przedłużenie terminu do złożenia wniosku „ze względu na to, że termin upłynął 4.V.48”.

W piśmie z dnia 20 grudnia 1948 r. J. K. , I. K. , małoletnia B. K. , działająca przez swojego ojca R. K. , H. Z. , J. K. , J. M. Z. i M. Z. , złożyli do Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy wniosek o przywrócenie terminu złożenia wniosku o zawarcie umowy dzierżawy placu nieruchomości poł. przy ul. Chmielnej nr 48 hip. 1423. Wymieniony dokument wpłynął do Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie dnia 27 grudnia 1948 r.

Przewodniczący Rady Narodowej w orzeczeniu z grudnia 1951 r. (brak daty dziennej) nr WPB/22351/51/P załatwił odmownie podanie współwłaścicieli nieruchomości przy ul. Chmielnej 48 z dnia 27 grudnia 1948 r. o przywrócenie terminu na złożenie wniosku o prawo własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Chmielnej 48, KW 476. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano, że ww. nieruchomość została objęta w posiadanie Gminy dnia 4 listopada 1947 r., termin do złożenia wniosku upłynął 4 maja 1948 r., natomiast podanie nie zawiera wskazania okoliczności i dowodów stwierdzających, że uchybienie terminu nastąpiło bez winy wnioskodawców, z powodu przeszkód nie do przewidzenia. Nadmieniono ponadto, że zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego, teren nieruchomości przy ul. Chmielnej 48 został przeznaczony pod budynki i urządzenia użyteczności publicznej.

W piśmie z dnia 26 października 2006 r. skierowanym do Prezydenta m.st. Warszawy następcy prawni przedwojennych właścicieli reprezentowani przez adw. J. S. , złożyli wniosek o wszczęcie postępowania w przedmiocie rozpoznania wniosku złożonego w trybie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o ustanowienie prawa wieczystej dzierżawy gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Chmielnej 48.

W piśmie z dnia 17 września 2010 r. Naczelnik Wydziału Spraw Dekretowych i Związków Wyznaniowych Biura Gospodarki Nieruchomościami „w związku ze złożonym

(...) wnioskiem o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ulicy Chmielnej 48 hip. nr 1423”, działając na zasadzie art. 64 § 2 k.p.a. wezwała adw. J. S. do uzupełnienia w terminie 14 dni od otrzymania wezwania braków formalnych wniosku poprzez nadesłanie: oryginału wniosku złożonego w trybie i terminie wynikającym z przepisów dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, zaświadczenia z dawnej księgi wieczystej nr 1423 oraz oryginałów postanowień o stwierdzeniu nabycia praw do spadku po dawnych współwłaścicielach nieruchomości, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

W odpowiedzi z dnia 7 października 2010 r. pełnomocnik wnioskodawców stwierdził, że pozostawienie jego wniosku bez rozpoznania, na skutek nieusunięcia wskazanych braków, mogłoby mieć miejsce, gdyby wniosek z dnia 26 października 2006 r. o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego został sporządzony przez osobę nieuprawnioną, co nie zaistniało w przedmiotowej sprawie. Wskazał też, że w przedmiotowej sprawie termin na złożenie wniosku dekretowego nie upłynął w dniu 4 maja 1948 r., ponieważ nie dopełniono przesłanek skutecznego objęcia w posiadanie nieruchomości przez gminę. Wyjaśnił nadto, że w dniu 27 grudnia 1948 r. właściciele nieruchomości położonej przy ul. Chmielnej 48 złożyli dwa wnioski zawarte w dwóch odrębnych pismach, tj. wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o przyznanie prawa wieczystej dzierżawy oraz wniosek o przyznanie prawa wieczystej dzierżawy a wnioski te znajdują się w aktach przedmiotowej nieruchomości w Wydziale Spraw Dekretowych i Związków Wyznaniowych Biura Gospodarki Nieruchomościami Urzędu m.st. Warszawy – karty 3 i 5. Powołując się na postanowienie z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. akt I Ns 101/10 Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie o stwierdzeniu zgonu K. Z. z d. N. i wskazując, że po uzyskaniu aktu jej zgonu złoży wniosek do Sądu Rejonowego o przeprowadzenie postępowania o stwierdzenie nabycia spadku po K. Z. z d. N. Wniósł o zawieszenie postępowania przed Prezydentem m.st. Warszawy na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. do czasu zakończenia ww. postępowania nieprocesowego. Do pisma tego dołączył zaświadczenie Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa X Wydziału Ksiąg Wieczystych z dnia 10 lipca 2008 r., L.dz. 1568/08, odpis postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi z dnia 15 czerwca 1993 r., sygn. akt I Ns 350/92, odpis postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 10 lutego 1997 r., sygn. akt I Ns 27/97, odpis postanowienia Sądu Grodzkiego w Warszawie z dnia 8 maja 1948 r., sygn. akt VII Sp 302/48 i odpis postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. akt I Ns 101/10.

W notatce urzędowej z dnia 29 października 2010 r. znajduje się informacja, że pełnomocnik wnioskodawcy wskazał niektórych tylko spadkobierców dawnych współwłaścicieli przedmiotowego gruntu, załączając przy tym odpisy postanowień o stwierdzeniu nabycia praw do spadku oraz zaświadczenie z księgi hipotecznej. Znajduje się w niej również stwierdzenie, że w aktach własnościowych brak jest wniosku złożonego w terminie określonym przepisami dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, a złożony wniosek o przywrócenie terminu został załatwiony odmownie przez Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy orzeczeniem administracyjnym z dnia 28 grudnia 1951 r. nr L.dz.GMTW/22351/51. Zastrzeżono, że ewentualne postępowanie administracyjne przed Prezydentem m.st. Warszawy może zostać wszczęte po wyeliminowaniu z obrotu prawnego ww. orzeczenia Prezydium Rady Narodowej. Wobec przytoczonych okoliczności stwierdzono, że wniosek z dnia 26 października 2006 r. należy pozostawić bez rozpoznania.

W związku z zażaleniem w trybie art. 37 k.p.a. złożonym przez następców prawnych dawnych właścicieli na opieszałość organu w rozpoznaniu wniosku dekretowego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie zwróciło się do Prezydenta m.st. Warszawy o pilne przekazanie akt sprawy oraz zajęcie stanowiska w sprawie przedstawionych zarzutów. W piśmie z dnia 8 grudnia 2010 r. skierowanym do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, Naczelnik Wydziału Spraw Dekretowych i Związków Wyznaniowych Biura Gospodarki Nieruchomościami poinformowała, że w aktach własnościowych nieruchomości warszawskiej położonej przy ulicy Chmielnej 48/Zielnej 1 hip. 1423 brak jest wniosku złożonego w terminie określonym przepisami dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy oraz wskazała, że organ wezwał strony do uzupełnienia braków formalnych wniosku, a po upływie określonego terminu zastosował instytucję przewidzianą w art. 64 § 2 k.p.a. Z pisma tego wynika ponadto, że brak jest podstaw prawnych do rozpoznawania wniosku o przyznanie prawa własności czasowej w sytuacji, gdy wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej został załatwiony odmownie orzeczeniem administracyjnym Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z dnia 28 grudnia 1951 r. Organ do czasu wyeliminowania z obrotu prawnego w/w orzeczenia jest bowiem związany ustaleniami dokonanymi przez Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy zaprezentowanymi w cyt. orzeczeniu administracyjnym.

Postanowieniem z dnia 4 stycznia 2011 r. Prezydent m.st. Warszawy zawiesił postępowanie administracyjne w przedmiocie rozpoznania wniosku z dnia 26 października

2006 r. o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Chmielnej 48 do czasu dostarczenia do akt postępowania prawomocnego postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia praw do spadku po zmarłej K: : Z

W piśmie z dnia 30 maja 2012 r. skierowanym do Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy pełnomocnik wnioskodawców wniósł o podjęcie zawieszzonego postępowania, przekazując odpis postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 29 marca 2012 r. o stwierdzeniu nabycia spadku po K: : Z:

W piśmie z dnia 28 listopada 2010 r. pełnomocnik wnioskodawców złożył do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie wniosek o stwierdzenie nieważności orzeczenia Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z dnia 28 grudnia 1951 r. orzekającego o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Chmielnej 48, jako wydanego bez podstawy prawnej.

Decyzją z dnia 20 listopada 2012 r., KOC/6405/Go/10 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy odmówiło stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z dnia 28 grudnia 1951 r. L.dz. GMTW/22351/51 o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku dekretowego w sprawie nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Chmielnej 48/Zielnej 3 ozn. hip. Nr 1423.

Decyzją z dnia 30 stycznia 2013 r., KOC/7358/Go/125 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, złożonego przez następców prawnych pierwotnych właścicieli przedmiotowej nieruchomości, utrzymało w mocy decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego Nr KOC/6405/Go/10 z dnia 20 listopada 2012 r.

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2013 r. Prezydent m.st. Warszawy podjął postępowanie administracyjne zawieszony postanowieniem Prezydenta m.st. Warszawy nr 1 GK/DW/2011 z dnia 4 stycznia 2011 r.

6. Decyzja reprivatyzacyjna

Po rozpoznaniu wniosku z dnia 20 grudnia 1948 r. (data wpływu 27 grudnia 1948 r.) o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o zawarcie umowy dzierżawy placu nieruchomości poł. przy ul. Chmielnej nr 48 hip. 1423, decyzją z dnia 28 sierpnia 2014 r. nr

369/GK/DW/2014, Prezydent m.st. Warszawy ustanowił prawo użytkowania wieczystego niezabudowanego gruntu o pow. 787 m² poł. w Warszawie przy Placu Defilad, opisanego w ewidencji gruntów jako działka nr 23/96, obręb 5-03-09, dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr _____, na rzecz:

- H Z _____ w udziale wynoszącym 18/72 części,
- E S _____ w udziale wynoszącym 18/72 części,
- B / K _____ w udziale wynoszącym 6/72 części,
- E G _____ w udziale wynoszącym 3/72 części,
- M W _____ w udziale wynoszącym 3/72 części,
- P K _____ w udziale wynoszącym 2/72 części,
- M K _____ w udziale wynoszącym 2/72 części,
- M K _____ w udziale wynoszącym 2/72 części,
- S P _____ w udziale wynoszącym 18/72 części.

W uzasadnieniu wskazano m.in., że w aktach sprawy brak jest dokumentów świadczących o zawiadomieniu właściciela gruntu lub osób reprezentujących jego prawa o przystąpieniu do obejmowania gruntu w posiadanie, a Zarząd Miejski powinien skorzystać z prowadzonych od dnia 1 stycznia 1947 r. ksiąg wieczystych lub zbiorów dokumentów, w których można było znaleźć adres właściciela nieruchomości, w związku z czym nie można uznać, że ogłoszenie o objęciu gruntu nieruchomości nr hip. 1423 w posiadanie przez Gminę na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 7 kwietnia 1946 r. było skuteczne i przyjęto, że gmina m.st. Warszawy objęła przedmiotową nieruchomość w posiadanie w trybie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 27 stycznia 1948 r., w dniu 16 sierpnia 1948 r. (ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym Nr 20 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy). Prezydent m.st. Warszawy przyjął, że wniosek dekretowy został złożony dnia 27 grudnia 1948 r.

7. Darowanie udziałów w roszczeniach o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego przez beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej

W dniu 7 października 2015 r. na podstawie umowy darowizny objętej aktem notarialnym sporządzonym przez M W _____ Rep. A Nr 11140/2015, H M Z _____, darowała M: M _____ Ł _____ cały swój udział wynoszący ¼ części w roszczeniu o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości.

W dniu 25 kwietnia 2016 r. na podstawie umowy darowizny objętej aktem notarialnym sporządzonym przez M: W _____ Rep. A Nr 4643/2016, M: _____ K _____

darowała M S K cały swój udział wynoszący 1/36 części w roszczeniu o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości.

W dniu 31 maja 2016 r. na podstawie umowy darowizny objętej aktem notarialnym sporządzonym przez J R Rep. A Nr 7220/2016, B Z K darowała L T W do jego majątku osobistego udział wynoszący 1/10 część z całego swojego udziału wynoszącego 6/72 części w roszczeniu o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości.

8. Wykonanie decyzji reprivatyzacyjnej

Aktem notarialnym z dnia 16 czerwca 2016 r. Rep. A nr 6812/2016 przedstawiciele m.st. Warszawy zawarli z przedstawicielami Skarbu Państwa (J M i W P), E S, B K, L W: E G, M i W, P K, Mi K M Ł umowę o oddanie przedmiotowego gruntu w użytkowanie wieczyste. W tym samym akcie notarialnym nabywcy ustanowili na całych swoich udziałach w przedmiotowej nieruchomości, pod warunkiem nabycia udziałów we własności nieruchomości, nieodpłatnie i na czas nieokreślony prawo użytkowania na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy w związku z budową i istnieniem tunelu metra.

9. Sprzeciw Prokuratora

Pismem z dnia 23 marca 2018 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Warszawie del. do Prokuratury Regionalnej w Warszawie wniósł do Samorządowego Kolegium Odwoławczego sprzeciw, którym zaskarżył ostateczną decyzję wydaną z upoważnienia Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 28 sierpnia 2014 r. Nr 369/GK/DW/2014. Decyzji tej Prokurator zarzucił rażące naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy w zw. z art. 7, 77 i 107 k.p.a. poprzez przyjęcie, że sześciomiesięczny termin na złożenie wniosku o przyznanie prawa wieczystego użytkowania został zachowany, podczas gdy w obrocie prawnym funkcjonuje orzeczenie administracyjne Prezydenta m.st. Warszawy 22351/51 z dnia 28 grudnia 1951 r. o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku dekretowego w sprawie nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Chmielnej 48-Zielnej 3 ozn. hip. Nr 1423, co do którego Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z dnia 20 listopada 2012 r. (utrzymaną w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 30 stycznia 2013 r.) odmówiło stwierdzenia nieważności ww. orzeczenia, a tym samym istnieją dwa

przeciwstawne stany faktyczne, w których na różne daty określono objęcie przedmiotowej nieruchomości w posiadanie przez Skarb Państwa, co stanowi rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Na podstawie art. 158 § 1 w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 i art. 186 k.p.a. Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa.

10. Materiał dowodowy zgromadzony przez Komisję

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania rozpoznawczego oraz poprzedzających go czynności sprawdzających (KR II S 27/17); akt własnościowych otrzymanych z Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy dotyczących reprivatyzacji nieruchomości przy ul. Chmielnej 48 (Pl. Defilad) hip. 1423; akt postępowań prowadzonych przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym, sygn. KOC/6405/Go/10, KOC/7358/Go/10 i KOC/5991/Go/10; odpisu zupełnego księgi wieczystej nr ...; uwierzytelnionych kopii akt spraw sądowych Sądu Grodzkiego w Warszawie, sygn. VII Sp 96/47 o stwierdzenie praw do spadku po K ... Z ... i sygn. VII Sp 302/48 o stwierdzenie praw do spadku po I ... Z: ...; poświadczonych za zgodność kopii akt spraw Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, sygn. akt I Ns 101/10 o stwierdzenie zgonu K ... Z ... i I Ns 924/10 o stwierdzenie nabycia spadku po K ... Z ... i zd. N ...; poświadczonych za zgodność kopii akt sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi, sygn. akt I Ns 350/92 o stwierdzenie nabycia spadku po J ... Z: ... i M: Z ...; poświadczonych za zgodność kopii akt sprawy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy, sygn. akt I Ns 27/97 o stwierdzenie nabycia spadku po J ... R ...; Kt ... uwierzytelnionych kopii materiałów archiwalnych nadesłanych z Archiwum Państwowego w Warszawie. Powyższe dokumenty Komisja uznała za wiarygodne, co do okoliczności w nich wskazanych.

III. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Skierowanie decyzji do osoby niebędącej stroną w sprawie

Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. lub w przepisach szczególnych.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 16 grudnia 2010 r. (sygn. akt I OSK 1706/10; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>) postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest zbadanie, czy wystąpiły przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. oraz że przepis ten zawiera zamknięty katalog takich przesłanek. Zdaniem Sądu wyrażonym w ww. wyroku, organ orzekając nie rozstrzyga sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty, ponieważ postępowanie dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji nie może zastępować postępowania odwoławczego lub go powtarzać.

Powszechnie przyjmuje się, że przesłanki stwierdzenia nieważności wymienione są enumeratywnie w art. 156 § 1 k.p.a. Nie są one oparte na uznaniu, a *ich ustalenie musi pociągać za sobą stwierdzenie nieważności*. Wyjątkiem są okoliczności wystąpienia przesłanki z art. 156 § 2 k.p.a., czyli gdy doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne (M. Jaśkowska [w:] M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, M. Jaśkowska, Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX/el. 2022, art. 156). O ile oczywiście z przepisów szczególnych nie wynika, że przepisu art. 156 § 2 k.p.a. nie stosuje się, jak to ma miejsce w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Zatem możliwość podważenia zapadłego rozstrzygnięcia organu administracji publicznej jest dopuszczalne jedynie w przypadku zaistnienia jednej z kwalifikowanych wad określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Usunięcie kwalifikowanych nieprawidłowości, które mogły wystąpić w trakcie trwania procesu administracyjnego, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych zawartej w art. 16 k.p.a.

Zgodnie z art. 156 § 1 punkt 4 k.p.a., organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie. Przyczyna nieważności uregulowana w art. 156 § 1 punkt 4 k.p.a. nie dotyczy przy tym omyłki w doręczeniu decyzji, lecz zwrócenia się do adresata decyzji z zamiarem ukształtowania przez organ jego sytuacji prawnej (zob. M. Jaśkowska, Komentarz aktualizowany do art. 156 k.p.a., LEX 2021). Adresat decyzji musi być stroną postępowania, a decyzja ma dotyczyć jego interesu prawnego lub obowiązku. Jest zatem konieczne skierowanie decyzji do wszystkich stron postępowania oraz wyłącznie do nich (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 lutego 2001 r., IV SA 2450/98, „Wspólnota” 2001, nr 8, s. 50 i wyrok tego Sądu z 20 sierpnia 1999 r., IV SA 1217/97, LEX nr 47879). Skierowanie decyzji administracyjnej do osoby niebędącej stroną należy rozumieć jako równoważne ze zwróceniem się z decyzją do osoby, dla której nie była ona przeznaczona (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5

marca 2013 r., sygn. akt II OSK 2079/11). Zatem kwalifikowana wada prawna decyzji, o której mowa w art. 156 § 1 punkt 4 k.p.a., przesądzająca o nieprawidłowym ukształtowaniu stosunku prawnego, będzie zachodzić wówczas, gdy podmiot, do którego skierowano decyzję, nie miał przymiotu strony postępowania w rozumieniu art. 28 k.p.a., a mimo to został przez organ administracji publicznej potraktowany jako strona tegoż postępowania (zob. też wyrok NSA z 24 maja 2007 r., II GSK 400/06). Innymi słowy, użyte w art. 156 § 1 punkt 4 k.p.a. sformułowanie „osoba niebędąca stroną” powinno być interpretowane zgodnie z artykułami 28 k.p.a. oraz 107 § 1 k.p.a., wskazującym, że elementem obligatoryjnym decyzji jest oznaczenie strony lub stron (zob. M. Jaśkowska, Komentarz aktualizowany do artykułu 156 k.p.a., LEX 2021).

Przyczyna nieważności uregulowana w art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. znajduje zastosowanie m.in. wówczas, gdy wobec danej osoby można było wydać tego typu decyzję wcześniej, np. do byłego użytkownika, byłego właściciela, bądź gdy organ mylnie ustalił stosunki między podmiotami pewnych czynności (na przykład pełnomocnictwo czy przypadek użytkownika niebędącego zarządcą ani inwestorem, zob. M. Jaśkowska, Komentarz aktualizowany do art. 156 k.p.a., LEX 2021). Potwierdził to Naczelny Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 26 stycznia 1995 r., sygn. akt I SA 1909/93 wskazał, że w postępowaniu o stwierdzenie nieważności decyzji o oddaniu w użytkowanie wieczyste gruntu, wszczętym po przeniesieniu przez użytkownika wieczystego swych praw na inną osobę, stroną postępowania prowadzonego w trybie art. 157 § 2 jest ta osoba. Prowadzenie postępowania w tej sytuacji z udziałem użytkownika wieczystego wskazanego w decyzji o oddaniu działki w użytkowanie, a następnie skierowanie do niego decyzji wydanej na podstawie art. 157 § 1 i 2 k.p.a. wyczerpuje przesłankę nieważności decyzji określoną w art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.

Przepisem definiującym pojęcie strony postępowania administracyjnego, w tym również strony postępowania o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na podstawie przepisów dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. poz. 279 oraz z 1985 r. poz. 99; dalej: dekret warszawski) jest art. 28 k.p.a. Zgodnie z jego treścią stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Jak przyjęto w orzecznictwie, pojęcie strony, jakim posługuje się art. 28 k.p.a., może być wprowadzone tylko z przepisów prawa materialnego, czyli z normy prawnej, która stanowi podstawę ustalenia uprawnienia lub obowiązku (por. wyrok NSA z 19 stycznia 1995 r., sygn. akt I SA 1326/93). W przypadku spraw dekretowych tego rodzaju regulacją jest art. 7 ust. 1

dekretu warszawskiego. Stosownie do jego treści, dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie – użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

W okolicznościach niniejszej sprawy z uzasadnienia weryfikowanej decyzji wynika, że Prezydent m.st. Warszawy ustalił, na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt I Ns 924/10, że spadek po K. Z. N. , zmarłej w dniu 31 grudnia 1946 r. w Warszawie, ostatnio zamieszkałej w Warszawie, na podstawie ustawy nabył w całości Skarb Państwa.

Tymczasem z poczynionych przez Komisję ustaleń faktycznych wynika, że postanowieniem z dnia 27 września 2019 r., sygn. akt VI Ns 57/19 Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie zmienił postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. akt I Ns 101/10 w ten sposób, że oddalił wniosek B. K. o uznanie za zmarłą K. Z. Natomiast postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2022 r., sygn. akt VI Ns 291/21 w sprawie z wniosku Prokuratora Regionalnego w Warszawie z udziałem Skarbu Państwa-Prezydenta m.st. Warszawy oraz B. K. na skutek wznowienia postępowania uchylono prawomocne postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt I Ns 924/10 o stwierdzeniu nabycia spadku po K. Z. z domu N. oraz odrzucono wniosek B. K. o stwierdzenie nabycia spadku. Postanowienie to uprawomocniło się dnia 11 czerwca 2022 r.

Powyżej wymienione postanowienia (z 2019 r. i z 2022 r.) wydane zostały na skutek skargi Prokuratora del. do Prokuratury Regionalnej w Warszawie o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt I Ns 924/10.

Komisja w trakcie prowadzonego postępowania rozpoznawczego ustaliła, że K. Z. , nazwisko rodowe N. , była córką J. i N. i N. z domu R. Urodziła się 1 stycznia 1878 r. w Warszawie, a zmarła 24 października 1944 r. w Mogilanach w województwie krakowskim. Akt zgonu na tę okoliczność sporządzono 26 października 1944 r. W akcie zejścia wskazano, że zmarła w wyniku choroby, a przed ewakuacją zamieszkiwała stale w Warszawie przy ul. Chmielnej 48. Była współwłaścicielką

nieruchomości nr hip. 1423 i 1423-a w Warszawie. Miała 4 rodzeństwa: brata H..., który zmarł jeszcze przed wojną, 17 lutego 1933 r. i pozostawił po sobie syna S..., N..., brata K..., który zmarł w czasie okupacji jako bezdzietny kawaler 5 września 1941 r., brata M..., który również zmarł w czasie okupacji jako bezdzietny wdowiec, oraz siostrę J... Mąż K... Z... zmarł w czasie wojny. Siostra K... Z..., J... K... (wcześniej W...), wniosła o stwierdzenie swoich praw do spadku po K... Z... podaniem z dnia 24 kwietnia 1947 r.

Postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po K... Z... było prowadzone przez Sąd Grodzki w Warszawie i zakończyło się prawomocnym postanowieniem z dnia 3 lutego 1948 r. o sygn. VII Sp. 96/47, w którym stwierdzono prawa do spadku po K... z N... Z..., córce J... i N..., zmarłej 24 października 1944 r. w Mogilanach na rzecz J... z N... K..., córki J... i N... oraz S... Ni..., syna H... i S... w częściach między nimi równych.

W świetle zgromadzonych dowodów nie budzi wątpliwości, że postanowienie Sądu Grodzkiego w Warszawie z dnia 3 lutego 1948 r. oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 29 marca 2012 r. dotyczyły tej samej osoby- K... Z... z domu Ni... Postanowienie z dnia 29 marca 2012 r. zostało wydane w warunkach, w których istniało już prawomocne postanowienie sądu o stwierdzeniu nabycia spadku po K... Z... Postanowienie z 3 lutego 1948 r. było prawomocnym orzeczeniem Sądu i nie było wątpliwości, że pozostaje ono w obrocie prawnym. Z tego względu, za strony postępowania prowadzonego przed Prezydentem m.st. Warszawy w przedmiocie wniosku dekretowego z dnia 27 grudnia 1948 r. winni być uznani następcy prawni zmarłych J... z N... K..., córki J... i N... oraz S... Ni..., syna H... S...

W oparciu o treść art. 28 k.p.a. i art. 7 ust. 1 Dekretu z dnia 26 października 1945 roku, niemożliwym było zatem przypisanie Skarbowi Państwa statusu strony omawianego postępowania reprivatyzacyjnego.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że Prezydent m.st. Warszawy niesłusznie uznał Skarb Państwa za następcę prawnego K... Z... jednej z właścicieli hipotecznych, a więc za stronę postępowania dekretowego, pomimo że nie posiadał on w tym zakresie interesu prawnego. Tym samym, Prezydent m.st. Warszawy, wydając weryfikowaną decyzję reprivatyzacyjną, zmierzał do ukształtowania praw Skarbu Państwa w sytuacji, gdy prawa te wskazanemu podmiotowi nie przysługiwały, oraz do ukształtowania obowiązków, które na nim nie spoczywały. Nadto skierował decyzję do podmiotu, który nie był stroną

postępowania w sprawie, co wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. w zw. z art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z 9 marca 2017 r.

2. Inne naruszenia

Komisja wskazuje, że Prezydent m.st. Warszawy ustanawiając w decyzji z dnia 28 sierpnia 2014 r. prawo użytkowania wieczystego gruntu na rzecz beneficjentów, nie zbadał przesłanki możliwości pogodzenia korzystania z gruntu przez dotychczasowych właścicieli z jego przeznaczeniem według planu zagospodarowania przestrzennego.

W tym miejscu przywołać należy stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego zawarte w wyroku z 24 stycznia 2020 r., sygn. akt I OSK 3472/18, że przy badaniu przesłanki z art. 7 ust. 2 dekretu nie można pomijać szczegółowego przeznaczenia gruntu określonego w decyzji lokalizacyjnej. Stanowiła ona bowiem skonkretyzowanie w odniesieniu do danej nieruchomości funkcji określonej w planie. Odpowiednikiem "planu zabudowy", o którym mowa w art. 7 ust. 2 dekretu, jest współcześnie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego będący aktem prawa miejscowego, przy czym na przestrzeni ponad 70 lat stosowania przepisów dekretu obowiązujące z zakresu planowania przepisy różnie określały stopień jego szczegółowości, czy też wymagania co do określenia w nim przeznaczenia nieruchomości. Okoliczność ta zatem musi także być uwzględniana przy ocenie przesłanki z art. 7 ust. 2 dekretu. Przepisy dekretu należy rozpatrywać z uwzględnieniem jego miejsca w całym systemie prawa. Pogląd o konieczności badania przesłanki "możliwości pogodzenia korzystania z gruntu przez dotychczasowego właściciela z jego przeznaczeniem według planu zabudowy" z uwzględnieniem przeznaczenia wskazanego w decyzji o lokalizacji szczegółowej nie nasuwa obecnie jakichkolwiek wątpliwości (por. wyroki NSA: z dnia 9 maja 2018 r., sygn. akt I OSK 1889/16, z 26 lipca 2017 r., sygn. akt I OSK 139/17, z 15 lipca 2015 r., sygn. akt I OSK 2663/13, z 25 marca 2011 r., sygn. akt I OSK 766/10, CBOSA).

W orzecznictwie wskazano, że w art. 7 dekretu posłużono się taką konstrukcją prawną, według której przyznanie lub odmowa przyznania prawa własności czasowej do gruntu (prawa wieczystej dzierżawy) została uzależniona od tego, czy da się to pogodzić z planem zagospodarowania przestrzennego (wcześniej planem zabudowania). Oceny braku możliwości pogodzenia korzystania z gruntu przez dotychczasowego właściciela z celami użyteczności publicznej, tak samo zresztą jak z innymi ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego, należało przy tym dokonywać według kryteriów obiektywnych. Dla oceny przesłanki z art. 7 ust. 2 dekretu istotne znaczenie ma rodzajowe określenie funkcji w planie, jaka miała być realizowana na danym gruncie. Odpowiednie ustalenia należało czynić pod kątem tego, czy

grunt może być, nie że jest bądź będzie, wykorzystywany przez byłego właściciela (jego następców prawnych) na cele określone w planie (por. Uchwała NSA(7w) z 26 listopada 2008 r., I OPS 5/08, ONSAiWSA 2009, nr 2, poz. 18).

Z ustalonych w niniejszej sprawie okoliczności faktycznych wynika, że działka, której dotyczy weryfikowana decyzja, położona jest w rejonie Pałacu Kultury i Nauki w Warszawie. Nieruchomość ta znajduje się na obszarze, dla którego zarówno w dacie wydania weryfikowanej decyzji, jak i aktualnie, obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie PKiN- uchwała nr XCIV/2749/2010 z dnia 9 listopada 2010 r. (zwany dalej Planem z dnia 9 listopada 2010 r.).

Jak wynika z rysunku planu stanowiącego załącznik nr 1 do Planu z dnia 9 listopada 2010 r. (zwany dalej Załącznikiem nr 1), działka ew. nr 23/96 położona jest na terenie usług, oznaczonym symbolem 10.U/UK. Jako przeznaczenie podstawowe tego terenu wskazano usługi z zakresu handlu, administracji i biur, gastronomii, finansów i bankowości, wystawiennictwa i kultury. Jako przeznaczenie uzupełniające wskazano parking podziemny (§ 25 ust. 1 pkt 1 i 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

W § 9 ust. 1 pkt 7 Planu z dnia 9 listopada 2010 r. stwierdzono, że przestrzenią publiczną na obszarze planu jest m.in. ogólnie udostępniona przestrzeń otwarta na terenie przeznaczonym pod zabudowę, oznaczona symbolem 10.U/UK. Przepis ten, ze względu na swoje brzmienie, może budzić wątpliwości odnośnie faktu, czy przedmiotowa działka stanowi wskazany w nim obszar, a więc czy jest przestrzenią publiczną.

Należy w tym względzie zauważyć, że § 9 ust. 2 pkt 1 i 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r. wprost przewidziały dostęp ruchu kołowego i pieszego m.in. do omawianego obszaru, a § 25 ust. 2 pkt 9 Planu z dnia 9 listopada 2010 r. zakazał realizacji tam ogrodzeń. Załącznik nr 1 wskazuje zaś, że przedmiotowa działka stanowi obszar dostępny dla każdego i położony w centrum Miasta Stołecznego, w bezpośrednim sąsiedztwie Pałacu Kultury i Nauki. Niewątpliwie więc stanowi on „ogólnie udostępnioną przestrzeń otwartą”.

W Planie z dnia 9 listopada 2010 r. ustalono również zasady tymczasowego zagospodarowania terenu i wskazano, że do czasu realizacji zagospodarowania zgodnego z ustalonym w planie dopuszcza się na terenach 7.UK, 8.KPd, 9.KPp i 10.U/UK lokalizację tymczasowych obiektów, nie związanych trwale z gruntem, na potrzeby organizacji imprez masowych, wystaw i targów - za każdym razem na czas nie dłuższy niż 30 dni, z wyjątkiem zagospodarowania związanego z Euro 2012, o którym mowa w ust. 6. (§ 14 ust. 1 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Co się zaś tyczy przeznaczenia tego terenu pod zabudowę, to należy zwrócić uwagę na fakt, iż w przepisach ogólnych Planu z dnia 9 listopada 2010 r. przewidziano:

-realizację zabudowy wokół budynku PKiN od strony ul. Marszałkowskiej, Al. Jerozolimskich i ul. E. Plater, zgodnie z przepisami szczegółowymi m.in. dla terenu 10.U/UK (§ 5 ust. 1 pkt 1 lit. b Planu z dnia 9 listopada 2010 r.),

-ukształtowanie zabudowy wzdłuż Aleji Jerozolimskich 2.KD-Z i ul. Marszałkowskiej 1.KD-Z w formie pierzei ulicznych, zgodnie z rysunkiem planu i przepisami szczegółowymi m.in. dla terenu 10.U/UK (§ 5 ust. 1 pkt 2 lit. c Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Nadto w części szczegółowej w zakresie dotyczącym całej strefy 10.U/UK zamieszczono przepisy regulujące ogólne warunki zabudowy i zagospodarowania terenu (§25 ust. 2 pkt 1 i 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.), wskaźniki zabudowy i zagospodarowania terenu (§ 25 ust. 2 pkt 5 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.) oraz przebiegi linii zabudowy zgodnie z rysunkiem planu (§ 25 ust. 2 pkt 6 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

W tym zaś stanie rzeczy przyjąć należało, że cały teren 10.U/UK, a więc również dz. ew. nr 23/96, jest terenem przeznaczonym pod zabudowę. To zaś prowadzi do wniosku, że również przedmiotowa działka jest przestrzenią publiczną w rozumieniu § 9 ust. 1 pkt 7 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że Plan z dnia 9 listopada 2010 r. przewidywał w dniu orzekania przez Prezydenta i nadal przewiduje (bo od daty wydania decyzji nic się w tym zakresie nie zmieniło), że teren oznaczony symbolem 10.U/UK - a więc również działki 23/96 – jest obszarem powszechnie dostępnym, służącym zaspokajaniu potrzeb społeczności lokalnej oraz udostępnianym nieodpłatnie. Potwierdzają to zarówno przedstawione powyżej rozważania, jak i przepisy Planu z dnia 9 listopada 2010 r., które na wskazanym obszarze nakazały rozgraniczenie ruchu kołowego i pieszego oraz zakazały realizacji ogrodzeń.

Warto porównać opisane wyżej przeznaczenie przedmiotowej działki z uprawnieniami, jakie przysługują beneficjentom decyzji reprivatyzacyjnej z tytułu ustanowienia na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego. W tym kontekście należy zauważyć, iż zgodnie z art. 233 Kodeksu cywilnego z dnia 23 kwietnia 1964 r. (Dz.U.2022.1360 t.j.; dalej: k.c.) w granicach określonych przez ustawy i zasady współzycia społecznego oraz przez umowę o oddanie gruntu Skarbu Państwa lub gruntu należącego do jednostek samorządu terytorialnego bądź ich związków w użytkowanie wieczyste, użytkownik może korzystać z gruntu z wyłączeniem innych osób. W tych samych granicach użytkownik wieczysty może swoim prawem rozporządzać. Z cytowanego przepisu wynika, że uprawnienie do korzystania z nieruchomości

przysługujące użytkownikowi wieczystemu jest skuteczne erga omnes, a więc dotyczy także właściciela takiej nieruchomości, który nie może sobie pozostawić uprawnień do częściowego korzystania z nieruchomości. Użytkownik ma również prawo do korzystania z gruntu z wyłączeniem innych osób podobnie jak właściciel - ustanowienie użytkownika wieczystego wyłącza możliwość korzystania z nieruchomości przez osoby trzecie. Przysługujące mu prawo korzystania z nieruchomości obejmuje przy tym m.in. prawo wznoszenia budynków i innych urządzeń, w tym np. płotów lub podobnych przeszkód utrudniających osobom trzecim dostanie się na obszar nieruchomości. Użytkownik wieczysty ma również prawo wynająć lub wdzierżawić grunt nabyty w użytkowanie wieczyste i pobierać czynsz lub opłaty za sam wstęp na daną działkę.

Z przywołanych wyżej zapisów Planu z dnia z dnia 9 listopada 2010 r. natomiast należy wyciągnąć wniosek, że beneficjenci weryfikowanej Decyzji nie mogą realizować przysługującego im formalnie prawa użytkownika wieczystego. Nie mogą bowiem korzystać z gruntu z wyłączeniem innych osób, ponieważ był i jest to teren powszechnie dostępny, służący zaspokajaniu potrzeb społeczności lokalnej, udostępniany nieodpłatnie i przeznaczony na potrzeby organizacji imprez masowych (takich jak np. finał Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy od wielu lat tam organizowany), wystaw i targów. Nie przysługiwało i nie przysługuje im prawo ogrodzenia przedmiotowej działki, nie mogą też pobierać czynszu lub opłat za sam wstęp na tę działkę.

Załącznik nr 1 do planu z dnia 9 listopada 2010 r. wskazuje wprost, że przedmiotowa działka stanowi obszar dostępny dla każdego. Beneficjenci Decyzji nie mogą zatem wybudować na niej żadnego budynku. Paradoksalnie, nie mogą nawet nieodpłatnie, jako użytkownicy wieczystości, korzystać z funkcjonującego na przedmiotowej działce parkingu, administrowanego przez Zarząd Pałacu Kultury i Nauki Sp. z o.o. od 1999 r. Chcąc zaparkować tam samochód - muszą zakupić bilet, jak każdy inny obywatel, z którego opłata trafia do wspomnianej Spółki. Z przedmiotowego gruntu beneficjenci Decyzji w dacie jej wydania, jak i obecnie, mogą zatem faktycznie korzystać na takich samych zasadach, co wszyscy, którym prawo użytkownika wieczystego nie przysługuje.

Warto też zwrócić uwagę, że w Załączniku nr 3 do Planu z dnia 9 listopada 2010 r. wprost wskazano, że inwestycje z zakresu infrastruktury technicznej mogą być realizowane przez miejskie jednostki organizacyjne, właściwe w sprawach przygotowania i realizacji inwestycji, takie jak Zarząd Miejskich Inwestycji Drogowych, Stołeczny Zarząd Rozbudowy Miasta, Zarząd Terenów Publicznych, Zarząd Oczyszczania Miasta.

Na marginesie podkreślić również należy, że w Planie z dnia 9 listopada 2010 r. przedmiotową działkę przeznaczono pod budowę parkingu podziemnego. Nie stosowano jednak w tym zakresie jednoznacznej terminologii. Parking może być bowiem zarówno publiczny, jak i prywatny, a § 25 ust. 1 pkt 2 nie był jednoznaczny w tym względzie. Teoretycznie osoby prywatne mogą zbudować jeden mały parking podziemny na niewielkiej powierzchni nieruchomości. W niniejszej sprawie parking musi jednak obejmować 12 działek ewidencyjnych usytuowanych w centrum Warszawy w całej strefie 10.U/UK. Ponadto, w dacie orzekania już była planowana rozbudowa metra, co wynika z pkt 7 decyzji. Aby więc zrealizować przedmiotową inwestycję, beneficjenci Decyzji musieliby nabyć własność lub użytkowanie wieczyste wszystkich niniejszych działek oraz dysponować stosownymi zdolnościami organizacyjnymi i zasobami. Z oczywistych względów nie spełniają oni tych wymogów.

Warto przy tym zaznaczyć, że Prezydent m.st. Warszawy w pkt 7 Decyzji wskazał, odnosząc się do treści przyszłej umowy (do czego na podstawie art. 6 k.p.a., w zw. z art. 1 pkt 1 k.p.a. poprzez rozstrzygnięcie w drodze decyzji administracyjnej w zakresie nie należących do właściwości organu, w ogóle nie był uprawniony), że:

- nabywcy złożą oświadczenia o ustanowieniu nieodpłatnie, na czas nieoznaczony, ograniczonego prawa rzeczowego – prawa użytkowania na rzecz m.st. Warszawy w związku z budową i istnieniem tunelu metra, które polegać będzie na prawie do wstępu na nieruchomość w celu budowy, wyłącznego użytkowania i rozporządzania urządzeniami metra, dostępu do wybudowanych urządzeń w celu ich utrzymania, konserwacji, remontów, modernizacji oraz usuwania awarii i zagrożeń w korzystaniu, dokonywaniu napraw, przebudowy i rozbudowy metra – czyli de facto zmusił beneficjentów do złożenia określonej treści oświadczenia woli;
- zobowiązał nadto do niedokonywania zmian w zakresie lokalizacji i posadowienia elementów nadziemnych i podziemnych związanych z infrastrukturą metra, zlokalizowanych na gruncie oddawanym w użytkowanie wieczyste.

Wobec tego, w dacie orzekania organ wiedział, że korzystania z gruntu nie da się pogodzić z jego przeznaczeniem w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, z uwagi na zlokalizowany na gruncie tunel metra, bo zobowiązał beneficjentów Decyzji do złożenia oświadczenia woli w przyszłości (również w decyzji o przekształceniu prawa użytkowania we własność pkt 8 decyzji), o ustanowieniu nieodpłatnie prawa użytkowania na rzecz m.st. Warszawy, w celu faktycznego gospodarowania oraz użytkowania przedmiotowego gruntu. Takie ukształtowanie prawa użytkowania wieczystego zaprzecza samej istocie tej instytucji,

w której właściciel wyzbywa się w tym zakresie swoich uprawnień przysługujących mu w odniesieniu do nieruchomości na rzecz użytkownika wieczystego.

Komisja zwraca również uwagę na argumentację, jaką posłużył się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w swoim wyroku z dnia 18 stycznia 2023 r., wydanym na skutek rozpoznania tożsamej przedmiotowo (również dotyczącej terenu przy Placu Defilad) sprawy o sygn. akt I SA/Wa 2153/22, w którym oddalił skargę na decyzję Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich z dnia 22 czerwca 2022 r. nr KR VI R 19/22 w przedmiocie prawa użytkowania wieczystego. W ustnych motywach rozstrzygnięcia, przywołując treść art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 27 października 1945 r., Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że w wydanej decyzji przesłanka planistyczna została oceniona przez organ dekretowy w sposób niezwykle lakoniczny. W ocenie Sądu, organ w gruncie rzeczy jedynie przywołał treść tego przepisu i stwierdził, że korzystanie z gruntu daje się pogodzić z jego przeznaczeniem w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, ale nie uzasadnił w żaden sposób, dlaczego doszedł do takich wniosków. Zauważył również Sąd, że korzystanie z rzeczy, jak podnosi się w doktrynie prawa, obejmuje: posiadanie, używanie, pobieranie pożytków naturalnych, cywilnych oraz innych dochodów, a także przetwarzanie rzeczy, natomiast ograniczenia wskazane w Planie z dnia 9 listopada 2010 r. wykluczają korzystanie z gruntu przez dotychczasowych właścicieli w sposób w nim określony.

W konsekwencji należy stwierdzić, że Prezydent m.st. Warszawy, ustanawiając w decyzji prawo użytkowania wieczystego do przedmiotowego gruntu, nie zbadał przesłanki możliwości pogodzenia korzystania z gruntu przez dotychczasowych właścicieli z jego przeznaczeniem w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

3. Stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy w całości

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r., w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. lub w przepisach szczególnych.

Prezydent m.st. Warszawy, wydając weryfikowaną decyzję reprivatyzacyjną, niesłusznie uznał Skarb Państwa za następcę prawnego jednej z właścicielek hipotecznych, a więc za stronę postępowania dekretowego, pomimo że nie posiadał on w tym zakresie interesu prawnego, a w konsekwencji skierował decyzję do podmiotu, który nie był stroną postępowania w sprawie, co wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.

Mając powyższe na uwadze, w niniejszej sprawie Komisja przyjęła, że zasadnym jest stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 28 sierpnia 2014 r. w całości.

4. Brak nieodwracalnych skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnej

Kontrolowana decyzja reprivatyzacyjna nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

W myśl powołanego przepisu, przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

Na płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprivatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Głosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017).

Definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstytuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

Po dokonaniu analizy stanu faktycznego i prawnego, Komisja doszła do przekonania, że w niniejszej sprawie nie zaistniały nieodwracalne skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. Weryfikowana decyzja Prezydenta m.st. Warszawy o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowego gruntu została wykonana, zawarto umowę w formie aktu notarialnego o oddaniu tego gruntu w użytkowanie wieczyste z beneficjentami decyzji. W dziale II księgi wieczystej prowadzonej dla ww. nieruchomości prawo własności wpisane jest na rzecz Miasta st. Warszawy, a jako użytkownicy wieczystości ujawnieni są beneficjenci decyzji oraz A! S (spadkobierczyni beneficjenta Ec S

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że w orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, iż skutek nieodwracalny decyzji administracyjnej polega na tym, że organ nie ma własnych kompetencji do usunięcia skutków danego zdarzenia prawnego, zaistniałego po wydaniu, kontrolowanej w trybie nieważnościowym, decyzji. Skutek nieodwracalny wywoła więc decyzja, po której doszło do zbycia jej przedmiotu w trybie cywilnoprawnym. (vide: uchwały: Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1992 r. sygn. akt III AZP 4/92, OSNC 1992/12/211 i Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 marca 2000 r. sygn. akt OPS 14/99, ONSA 2000/3/93, z dnia 9 listopada 1998 r. sygn. akt OPK 4/98, ONSA 1999/1/13, z dnia 16 grudnia 1996 r. sygn. akt OPS 7/96, ONSA 1997/2/49, wyrok NSA z dnia 8 listopada 2021 r. sygn. akt I OSK 610/21).

Komisja działa na podstawie ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Art. 40 ust. 1 tej ustawy stanowi, że decyzja, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2, 3 lub 3a oraz ust. 3, stanowi podstawę wykreślenia w księdze wieczystej wpisu dokonanego na podstawie uchylonej decyzji reprivatyzacyjnej, decyzji o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, o której mowa w art. 29 ust. 3, lub zaświadczenia o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów, lub na podstawie aktu notarialnego sporządzonego z uwzględnieniem uchylonej decyzji reprivatyzacyjnej albo dokonanych po tym wpisie wpisów użytkowania wieczystego lub własności nieruchomości, oraz stanowi podstawę wpisania jako właściciela odpowiednio m.st. Warszawy albo Skarbu Państwa. Przepisu art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece nie stosuje się.

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2020 r. sygn. akt I CSK 662/18 wskazano, że „decyzja Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich uchylająca decyzję reprivatyzacyjną stanowi podstawę wykreślenia w księdze wieczystej tylko wpisu dokonanego bezpośrednio na podstawie tej decyzji albo na podstawie aktu notarialnego sporządzonego z jej uwzględnieniem (art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, Dz.U. z 2017 r., poz. 718).”

Wobec powyższego należy stwierdzić, iż Komisja jako organ ma własne kompetencje wynikające w powszechnie obowiązującego prawa, do usunięcia skutków danego zdarzenia prawnego, zaistniałego po wydaniu kontrolowanej w trybie nieważnościowym, decyzji administracyjnej. W przedmiotowej sprawie decyzja Komisji stanowi podstawę wykreślenia w księdze wieczystej wpisu dokonanego bezpośrednio na podstawie tej decyzji

reprywatyzacyjnej, aktu notarialnego sporządzonego z uwzględnieniem uchylonej decyzji reprywatyzacyjnej, a dotyczącego wpisu w księdze wieczystej użytkownika wieczystego na rzecz beneficjentów decyzji.

Mając powyższe na uwadze, kontrolowana decyzja nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r., jak i takich, których nie da się odwrócić zgodnie z art. 40 ust 1. ustawy z 9 marca 2017 r.

5. Strony w postępowaniu przed Komisją

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprywatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

Stronami postępowania rozpoznawczego prowadzonego przez Komisję są oczywiście również beneficjenci decyzji reprywatyzacyjnej, tj. Skarb Państwa reprezentowany przez W. M., B. K., E. G., M. W., P. K., M. K. - jako strony decyzji wydanej przez Prezydenta m.st. Warszawy, a także A. S. (spadkobierczyni beneficjenta E. S., M. M. I. (nabywca całego darowanego jej udziału przysługującego beneficjentce H. Z. I. W. (nabywca darowanego mu udziału wynoszącego 1/10 część z udziału beneficjentki B. K., wynoszącego 6/72 części w roszczeniu o ustanowienie prawa użytkownika wieczystego przedmiotowej nieruchomości), następcy prawni zmarłej J. K. i następcy prawni zmarłego S. N. (w stosunku do których błędnie nie została skierowana decyzja Prezydenta m.st. Warszawy), a także Prokurator Regionalny w Warszawie, który wniósł sprzeciw od przedmiotowej decyzji.

6. Konkluzja

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie: art. 29 ust. 1 pkt 3 a związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z 2020 r. poz. 2299 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 54 i 159, dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 § 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016–2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.